

KRUMPÁČ A MOTYKY

Smrtáček

aneb
Cesta za smrtí
a zase zpátky

Zbyněk K. Holub

Asterion

BD

Krumpáč a motyky

Smrtáček

aneb

Cesta za smrtí a zase zpátky

Zbyněk Kučera Holub

Neházej život na lopatu!

Raglí, p. a. k.

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

OBSAH

Smrtáček.....	5
Ukradený artefakt.....	11
Cesta začíná.....	21
Tušení smrti.....	29
Strýček z Erinu.....	41
Vidět hvězdy, cítit smrt.....	51
Hospa.....	63
Copak to má v břiše?.....	79
Zloba a krev nad džunglí.....	92
Černá studna.....	104
Let havrana.....	114
Torbova hostina.....	128
Noc dravce.....	145
Tam, kde čeká smrt.....	156
Rumova volba.....	173
Procitnutí z moře věčnosti.....	183
Ptačích křídel šum.....	191
Překvapení pro jaguára.....	200
Tajemství černé pyramidy.....	224
Jaguáři a hadi.....	245
Kde všechno končí... a začíná.....	253
Trocha hrobničiny ušlechtilého druhu.....	255
Volání bubínku.....	253

SMRTÁČEK

„Co je to tam venku za křik?!“

Jednooký rum vstal rozespale z postele a pomalu se došoural k oknu. Otevřel okenice a zhluboka se nadechl vlhkého vzduchu. Hřbitov se ještě topil v mlze, která se jako chapadla obrovské chobotnice obtáčela okolo náhrobků. Na východě už pomalu svítalo. Právě z této strany k němu přicházel dětský pláč.

„Chjo,“ povzdychl si. Zahalil ramena do černého pláště a vydal se zjistit, co se děje.

Hlas dítěte ho vzbudil z nádherného snu. Tančil na lesní mýtině s mladou černovláskou. Byla nahá, oči jako noc a tváře pokryté pihami.

Tento měsíc se mu o ní zdálo již po několikáté. Věděl, s kým má tu čest. Mnohým by stačilo na ni jen pomyslet a roztrásl by se hrůzou. On se ale těšil na to, až se s ní konečně setká. Na tu chvíli čekal už dlouhé roky...

Pláč neustával. Naopak, byl stále silnější. Vycházel z ústí staré hrobky, posledního příbytku Brannona Frugha, Eldebranského kata...

„Ale, copak to tu máme!“ podivil se holohlavý hrobník, když spatřil malý uzlíček na prvním stupni schodiště klesajícího do temné krypty.

Leželo tam novorozeně. Bylo zabalené jen do kusu špinavého hadru.

Jednooký rum ho rychle zvedl z chladného kamene a schoval na hrud' pod svůj černý plášť.

„Pojď sem, maličký! Ať neprostydneš,“ zamumlal a spěchal zpátky do tepla přízemního hrobnického domku.

Toble bude muset starej Brannon nějak vysvětlit, pomyslel si v duchu a vrhl podezíravým pohledem směrem ke vchodu do hrobky.

* * *

„Nazdar kluci, tak mi prý tu knížku vydaj!“ spustil Ragli, sotva otevřel dveře.

Div přitom nezakopl o stříbrosrstého kocoura Kostičku. Hrobnický mazlíček mu proběhl mezi nahoma a zmizel kdesi na hřbitově. Byl právě čas ulovit si něco k snědku.

„Tíše!“ odsekl Raglimu sípavý hlas. Patřil Tichému ohni, jednomu z jeho hrobnických druhů.

Ryšavý stařík se spolu s Jednookým rumem a Uřvaným chlístem nakláněl nad stolem, odkud se ozývalo tiché vzlykání.

Teprve teď si Ragli uvědomil, že uvnitř domu albirejských hrobníků je ještě něco, nebo spíš někdo další. Novorozeně!

„Komu ste ho ukradli?!“ zakoulel výhrůžně očima, zatímco se shýbl nad obličejem dítěte.

To se pozorně zadívalo do mužíkovy krysí tváře a začalo se smát. Rozhazovalo přitom vesele ručkama a jeho pláč byl rázem ten tam.

„My?“ zazubil se Jednooký rum. „Snad si nemyslíš, že si na starý kolena budem pořizovat jesle? K čemu by nám prosímtě bylo?“

„Jo, k čemu?“ opakoval po něm Uřvanej chlíst, hrobník s dlouhými vlasy přes obličej. „Že bysme se jako starali nejen vo poslední, ale i vo první člověčí dny, jo?“ rozléhal se jeho skřehotavý hlas světnicí.

„Našel jsem ho ráno u starýho Brannona,“ začal Raglimu vysvětlovat Jednooký rum. „Zatímco se někdo celou noc nalejval kdoví kde a ani svý kamarády nepozval...“ změřil si ma-

lého mužíka vyčítavě jediným zdravým okem. To druhé mu chybělo. Z prázdného očního důlku se mu táhla ošklivá jizva.

„Byl jsem v Malý čtvrti. U pana Straky z Vrby. Má tam takový to naklá... datel... tentononc,“ pokrčil Ragli rameny. „Prý mi vydá to moje psaní o katech. No, a pak jsme to samo sebou museli trochu zapít...“

„Tobě ten blábol někdo vydá?“ vyprskl Uřvanej chlíst a podrbl se na neviditelném nose, ukrytém kdesi pod hustou hřívou umaštěných vlasů.

„Hele, asi by to chtělo něco na zub,“ ozval se Tichý oheň septem.

Dítě ho chytlo za prst a zkoušelo se k němu přisát.

„Myslí, že seš jeho máma,“ zazubil se Jednooký rum. „Asi bysme měli navštívit Brannona a zeptat se ho, jestli má s tím mrňousem něco společného,“ pronesl pak už mnohem vážnějším tónem.

* * *

Starý duch fňukal. Hrbil se v koutě své hrobky a tiše naříkal.

„No tak, Brannone,“ domlouval mu pištivým hláskem Ragli. „Buď chlap a přiznej se!“

„Jo, přiznej se, strašáku!“ opakoval po něm Uřvanej chlíst. „Jaks k tomu škrvněti přišel, co, duchu jeden nemravnej?!“ hulákal vlasáč.

„Vždyť vám to povídám pořád dokola, jak bych mohl mít dítě? To přece nemůžete myslet vážně?“ sténal duch nešťastně. „Už si ani nepamatuju, jaký to je, držet ženskou v náruči!“

„Hm, tak to já taky né,“ zavzdychal smutně vlasatý hrobník.

„Co s ním teď bude, se Smrtáčkem?“ zeptal se ostatních Jednooký rum. „Dáme ho do nějakýho sirotčince? To bych mu nemohl udělat. Sám jsem v jednom takovým vyrost...“ otrásl se odporem.

„Jakej Smrtáček?“ podivil se Ragli. „Tys mu už dal i jméno?“

„Dneska se zase Rumovi zdálo o ní... vždyť víš,“ zasyčel Tichý oheň.

„Aha,“ zamračil se mužík s krysí tváří a zatahal se za řídké vousky, které mu vyrůstaly místo kníru.

„Fůj, tady něco smrdí! A je to horší než Chlístovy nohy,“ zavrčel náhle Jednooký rum znechuceně. Potom si přičichl k uzlíku, který držel v náruči a s odporem se otrásl. „Udělal to!“

„Co?“ obrátili na něj všichni tázavé pohledy.

„Co asi, potřebuje vyměnit kařata!“

„No jó, takovej smrad nenadělá ani špatně uklizená mrtvola!“ zaskřehotal Uřvanej chlíst.

Holohlavý hrobník zatím rozhodil svůj plášť přes kamenou desku Brannonova sarkofágu a položil na něj drobné dětské tělíčko.

„Nevadí ti to doufám, starej brachu,“ pronesl směrem k duchovi, jehož obrysy začaly získávat jedovatě zelenou barvu.

Vybalil novorozeně ze špinavého hadru, když tu si všiml složeného listu papíru. Štítivě jej uchopil mezi palec a ukazovák. Zamával s ním ve vzduchu, aby aspoň trochu vyvanul zápach, a opatrně list rozevřel.

„Hele, něco měl v plínách!“ zašklebil se, zatímco s kusem psaní točil na všechny strany.

„No tak, nedělej, že umíš číst,“ zamrkal na něho Ragli a vzal mu list z rukou.

„To jsou mi věci!“ vyprskl vzápětí smíchy. „Zdá se, že tady náš Brannon je dědečkem!“

„Cože?!“ ozvalo se sborově hrobkou.

„Můj milý otče!“ předčítal nahlas Ragli. „Jistě si pamatuješ na mého milého, kterého tví hřbitovní přátelé utopili ve splaškách. Něco mi tu po něm zůstalo. Bohužel, nemohu se

o svého synka postarat. Dostala jsem šanci, která se už nemusí nikdy opakovat. Poté, co mě vyhodili z albirejské Univerzity magie, jsem dostala lákavou nabídku jít studovat na Rilondskou univerzitu. Nemohu si dovolit žádné závazky. Čeká mě dlouhá a náročná cesta do Západní dálavy, a potom několik let tvrdé práce. Studium magie pro mě znamená vše, péči o dítě bych přitom nezvládala. Věřím, že se ty a tví přátelé o malého dobře postaráte. Snad se s ním jednou opět shledám. S láskou, tvá dcera Jezidara.“

Na okamžik se v hrobce rozhostilo hrobové ticho. První, kdo ho přerušil, byl duch. Vrhł se k sarkofágu a začal nadšeně levitovat okolo novorozeněte. Sálalo z něj přitom blankytně modré světlo.

„Jsem dědeček!“ radoval se. „To je nádherný! Nikdy jsem si nemyslel, že se něčeho takovýho ještě dožiju... tedy...“

„To si z nás ta holka dělá blázný, že jo?“ hlesl o poznání s menší radostí Tichý oheň.

„Mrcha jedna krkavčí!“ zavrčel Uřvanej chlíst a odplivl si. „Měli sme jí zakroutit krkem a byl by pokoj...“

Jeho hlas zněl nezvykle potichu a mrazivě.

„Obávám se, že tohle není žádná legrace,“ zapištěl Ragli.

Jednooký rum sáhl do kapsy širokých kalhot a vytáhl odsud velkou placatci. Odzátkoval ji, přičichl si a spokojeně mlaskl. Potom se zhluboka napil a nechal ji kolovat mezi svými druhy. Když se mu placatka vrátila, nebyla v ní ani kapka.

„Co tu stojíte jak zařezaní! Pořádně to oslavíme, co říkáte?“ obrátil se k hrobníkům Brannon Frugh, když z něj trochu vyprchalo počáteční nadšení.

„Řek bych, že se pořádně ožerem,“ souhlasil Ragli. „A pak vymyslíme, co uděláme s tím mrňousem.“

Duch podrážděně zasyčel a jeho barva se proměnila v ohnivě rudou. Vedle něj si stoupl Jednooký rum s výhrůžně založenýma rukama na prsou.

„Na Smrtáčka nikdo nesáhne!“

„Si ho klidně převlíkni,“ uchechtl se Uřvanej chlíst. „A až mu vyměníš plíny, tak ho třeba můžeš začít kojít.“

„To se ví, že na to děcko ve zlým nikdo nesáhne,“ usmál se smířlivě Ragli na Jednookého ruma. „Ale v hrobce strávit dětství nemůže. To by mělo špatnej vliv na jeho ten... vývin.“

„Pojďte si zahrát pětáang!“ navrhl Tichý oheň. „Určitě nás při něm něco napadne!“

UKRADENÝ ARTEFAKT

Arts kráčel rušnou ulicí směrem ke Třem skřetům. Přes rameno nesl velkou brašnu. Zatím byla ještě prázdná.

„Pryč, skoč nám pro něco vypečenýho! Já jim dám, dědkům plesnivým. Je to nemorální a nezdravé!“ zlobil se uhrovatý mladík s mdlýma vodnatýma očima.

Hrobníci ho už zase poslali pro chlast. Takhle si svou novou práci na hřbitově nepředstavoval. Přemýšlel, zda neudělal chybu, když odešel z Nekromantské hanzy, aby se učil na hrobaře.

Ráno našli na hřbitově mimino. Každý normální člověk by ho dal do sirotčince, strážníkům nebo kněžím některého z chrámů, kterých byla v Albireu pěkná sbírka. Ti staří blázni se ale tvářili, jako by to dítě snad chtěli adoptovat.

„Jenom ho zkazí,“ mračil se Arts a odplivl si. Záhy se zastavil a našťavaně zavrtěl hlavou. „Stejně tak, jako kazí mě. Už se chovám jako ten protiva Chlíst,“ vzpomněl si na vlasatého hrobníka a jeho nechutný zlovyk.

Zabočil za roh a před ním se objevila povědomá silueta pokřivené oprýskané budovy. Kostrbatý nápis nad vchodem, vyvedený v neurčité barvě, hlásal: U Tří skřetů.

Arts si dlaní prohrábl rozčuchané vlasy, a pak si promnul řídkou kozí bradku. Pokaždé, když prošel dveřmi vyhlášeného albirejského doupěte, se cítil trochu nejistý.

Rozprostřel na tváři obvyklý apatický výraz a odhodlaně vkročil dovnitř.

V hostinci se nepodíval vlevo ani vpravo a rovnou zamířil k pultu, kde stál hostinský.

„Á, mladý pán Arts. Jako obvykle?“ usmívala se na něj buclatá růžolící tvář.

„Jo,“ odsekl mladík. „A k tomu dvacet Černých skřetů, deset Démonových tajemství a tři Zabijáky.“

„Tři Zabijáky, hm, to bude dneska na hřbitově nějaká oslava, co?“ divil se hostinský.

„Ani ne,“ zavrčel Arts. „Dědkové se jenom zase zbláznili. Normální člověk by se z toho upil k smrti a dal pokoj, ale oni...“

„Starým pánům slouží zdraví i chuť,“ zamrkal hostinský povzbudivě na uhrovatého mladíka.

„Jo, chlstat teda umí...“

Jeden z hostů sedících za Artsovými zády vzhlédl od stolu a začal si ho zkoumavě prohlížet. Nakonec vstal, došel až k němu a poklepal mu na rameno.

„Jsi to ty?“ zeptal se nejspíše mladíka.

Arts sebou prudce trhl a přísně se zahleděl neznámému do očí. Dnes neměl náladu na žebráky, kteří si obvykle tímto způsobem zkoušeli obstarat nějaké pití.

Chtěl cizince odstrčit, ale pohyb nedokončil.

„P-pane Mixbroši?“ vykoktal ze sebe překvapeně.

V muži s šedivou vráscitou tváří poznal svého bývalého nekromantského mistra. Právě od něj odešel do učení k hrobníkům.

Starý nekromant smutně přikývl na souhlas. Zamračil se přitom tak, že se mu kůže v obličejí zkrabatila jako list zmačkaného papíru.

Za chvíli už oba seděli nad pěnou Černého skřeta. Arts se rozhodl, že protentokrát odloží svůj odpor k alkoholu. Jeho bývalý mistr potřeboval povzbudit, vypadal hrozně. Tedy... hůře než obvykle.

„Co vás trápí, mistře?“ zeptal se mladík nekromanta tak, jak byl kdysi zvyklý. V tu chvíli si neuvědomil, že už dávno není jeho žákem.

„Všechno je ztraceno. Je to celé v háji,“ hlesl zlomeně vráscitý muž a pořádně si přihrnul z tupláku. „Co jsi odešel, začala se mi hroutit laboratoř. Nestíhal jsem zakázky, obsluhovat v obchodě a ještě pracovat na výzkumu. Najal jsem tedy nového učně.“

Arts chápavě přikývl. Překvapilo ho, že ucítil osten žárlivosti.

„Ten nový... tedy ta, bylo to děvče,“ vysvětloval Mixbroš. Rozdíly mezi jednotlivými pohlavími nebyly jeho silnou stránkou, pokud mu právě tělo neleželo na pitevním stole. „Z počátku jí to šlo. Dokonce se zlepšily prodeje. Jenže pak odešla. A s sebou si vzala Vieenovu číši.“

„Vieenovu...“ zalpal Arts po dechu. „Jak jste se k ní dostal? Ona byla tady, v Albireu?“

Nekromant přikývl a hodil do sebe zbytek Černého skřeta.

Teď už Arts chápal jeho skleslost. Podle pověstí byla Vieenova číše jedním z nejmocnějších nekromantských artefaktů. Kdysi dávno patřila samotnému zakladateli Umrlčího království, Vieenovi Nekromantovi. Poté, co byly jeho strašlivé hordy poraženy spojenými vojsky lidí a skřetů, se musel vládce nekromantů dlouhé roky ukrývat. Nepřátelé ho štváli z místa na místo, ze všech služebníků mu zbyla jen obávaná Vieenova smečka, osobní garda věrných upírů. Při jednom z mnoha nečekaných přesunů se číše ztratila a od té doby ji už nikdo nespatrił.

„Jak jste se k ní, u všech bohů, dostal?“ žasl Arts. „Myslel jsem si, že je to jenom báchorka.“

„Taky jsem si to myslel,“ zašklebil se Mixbroš. „Než se u mě zastavila dvojice nekromantů z frakce Vladců mysli a požáda-

la o přístřeší. Vjerka, tak se jmenovala má nová žákyně, v noci vyslechla jejich rozhovor. Nevím, jak se těm mizerům podařilo číši získat. V Umlřím království by se jim za to určitě dostalo mnoho odměn a poct, Vieven by je zahrnul svou přízní. Ale oni ji nechtěli vrátit jejímu stvořiteli ani prodat. Získali číši pro Čche Minga, vůdce Vlādců myslí. Ten by ji pak mohl využít pro své temné záměry, třeba by i sám sebe dosadil na trůn Umlřícího království. Taková věrolomnost!

Vjerka navrhla, abychom jim artefakt vzali. Ještě tu noc jsme připravili směs uspávacích bylin a ráno ji nekromantům přimíchali do čaje. Oba hned usnuli. Spali jak zabití, a já s nimi. Nevšiml jsem si, že Vjerka trochu bylinné směsi přidala i do mého čaje.

Když jsem se vzbudil, byla pryč ona, číše i oba nekromanti. Tak jsem teď tady a čekám na svůj konec,“ pronesl Mixbroš zlomeně, zatímco dopíjel dalšího Černého skřeta.

Arts přikývl. Vypadalo to, že jeho starý mistr jako vůdce Nekromantské hanzы v Albireu skončil. Buď se mu pomstí někdo z mocné frakce Vlādců myslí nebo ho potrestají samotní vládcové Umlřícího království. Tak jako tak neměl dobré vyhlídky.

„Dejte si ještě jednoho Skřeta,“ usmál se povzbudivě na Mixbroše. „Musíte být silný, půjdeme na hřbitov, za dědkama hrobníkama.“

„Cože?!“ rozkašlal se nekromant. „S těmi šílenci už nechci mít nic společného!“

„Obávám se, že oni jsou teď ti jediní, kdo vám může nějak pomoci,“ řekl Arts. „Vy jste jim pomohl a na to dědkové nezapomínají. Tedy, pokud jsou právě strážliví.“

* * *

Dveře První asterionské cestovní kanceláře se otevřely, zvonek zacinkal a dovnitř vstoupily dvě postavy.

Jejich vzhled byl natolik neobvyklý, že donutil sekretáře Burburu, aby zanechal malování nehtů na žluto a vzhlédl k příchozím.

První byl skřítek. Mužik sotva metr vysoký, s nepřirozeně rozšířenými zornicemi a křídově bílou pokožkou. Hlavu měl vyholenou až na černý cop sahající mu až k pasu. Byl oblečený do dlouhé červené košile s rukávy rozšiřujícími se směrem k zápěstí. Na nohou měl řemínkové sandály. Ta červená barva se Burburovi líbila, zbytek však už nikoliv.

Druhý byl člověk. Vetchý hubený stařec, jen kost a průsvitná kůže. Oči hluboko zapadlé v důlcích, prořídle bílé vousy dlouhé dobrého půl metru. Černou kutnu měl v pase přepásanou lýkovým provazem. Také on byl obutý do sandálů.

Vypadal jako nějaký poustevník z hor daleko na jihu, o kterých kdysi Burbura slyšel. Prý jedli kořínky a pili vlastní moč.

Otrásl se při té nechutné představě a nasadil naučený podbízivý výraz.

„Pánové si budou přát?“ usmál se a zamrkal očima.

Skřítek na něho přel prázdný pohled. Burbura to nevydržel a přešel zrakem na starce. Když ale spatřil jeho malé pichlavé oči, obrátil raději tvář zpět ke svým nehtům a pokračoval v barvení na žluto.

„Tý,“ zapištěl skřítek vysokou fistulí. „Řekni, byla tu žena, Vjérka se ménovala óna?“

Burbura si pročísl vlasy sčesané do rudě pruhovaného kohouta a chvíli přemýšlel, co se po něm chce. Potom si vzpomněl na poslední nepříjemné zkušenosti s nespokojenými zákazníky a rozhodl se cizincům vyjít vstříc, jak jen to bude možné.

„Předpokládám, že hledáte ženu jménem Vjerka?“ příkyvoval chápavě a snažil se přitom co nejsvědňěji našpulit rty pokryté zlatou rtěnkou. Na muže stojící před ním to však evidentně nezapůsobilo.

Mluvo, víš o ní něco?

Burbura polekaně nadskočil na židli a zapištěl, jako to dělával, když mu někdy pod nohama přeběhla myš.

Ten hlas slyšel zřetelně a přesto nikdo z příchozích neotevřel ústa! Zněl mu ostře v hlavě, nemohl si ho vymyslet.

Náhle se mu ze vzpomínek vynořila tvář světlovlasé dívky, která sem za ním přišla včera večer. Jako by ji opět viděl přímo před sebou. Co to bylo za čáry? Burbura cítil, jak mu po těle naskakuje husí kůže.

Takhle vypadala, viděl jsi jí?

Sekretář cestovní kanceláře si uvědomil, že na něj mluví ten stařec. Byl to telepat!

Na chvíli zpanikařil. Co když se mu teď hrabe v hlavě a přebírá se v jeho tajných přáních a tužbách? Nedej bozi, aby otevřel vrátka, za kterými se ukrývaly ty nejdivočejší Burburovy erotické představy...

„Včera, včera večer tu byla!“ spustil o překot, celý rudý studem. „Koupila si lístek na loď plující do Dunrileanu. Dnes ráno vyplula po Královské řece na sever. Ale nejmenovala se Vjerka. Zapsala se jako... malý okamžik, okamžiček prosím,“ nasliněným prstem zalistoval ve velké tlusté knize. „Digara z Krviny.“

Když Burbura opět vzhlédl od stránek popsaných jmény zákazníků, spatřil už jen, jak se dveře zavírají. Zvonek se ani nepohnul.

Na desce stolu před ním ležely dvě veliké zlaté mince. Sekretář První asterionské cestovní kanceláře si s úlevou oddychl a shrábl zlatáky do kapsy. Za chvíli si už na oba zvláštní hosty

vůbec nevzpomněl. Vytratili se mu z paměti, jako by tu nikdy nebyli.

Toho dne ale ještě nemělo být podivným zákazníkům konce.

* * *

„A co to je ta Vjencová číše?“ hulákal Uřvanej chlíst.

„Vi-ee-no-va,“ hláskoval nešťastně už po několikáté Mixbroš.

„Házíš, Ragli,“ pobízel Tichý oheň šeptem svého druha.

Hráli pétáňg, hru skřítků ze Zlatého lesa, kterou si staří pánové ze hřbitova zamilovali.

„A co to umí, ta Vijencova číše?“ ptal se Jednooký rum.

Seděl stranou od ostatních v trávě, ve stínu rozložitého dubu. Na kolenou kolíbal nemluvně. V jedné ruce držel láhev s mlékem, zatímco druhou si občas přihnul z baňaté láhve plné kvalitního plavenského rumu.

„Nedejchej na to dítě,“ zamračil se na něj Ragli. „A nesplet si flašky, nebudem tě křísit. Víš, jak to dopadlo posledně, když ses nechtíc napil mlíka.“

Holohlavý hrobník něco nesrozumitelného zabručel a přiložil opatrně dítěti k ústům konec lahve, opatřený dudlíkem.

„Vieenova číše je hodně mocný předmět,“ vysvětloval Arts. „Kdysi dávno jí dal moc sám Vieen, první nekromant. Pokud z ní pokropíte mrtvého, vrátí se mezi živé. I kdyby byl kdovíjak dlouho po smrti. A když se z ní napije živý, může získat nesmrtelnost.“

„To jako, když v tom třeba vykoupem kosti starýho Brannona, tak von vyskočí a bude zas holka krev a mlíko?“ zasmál se Uřvanej chlíst.

„Nejen to,“ zasmušil se mistr Mixbroš. „Pokud byste se napili z Vieenovy číše, může vám vrátit mládí.“

Ragli a Jednooký rum na sebe pohlédli, a potom propukli v bouřlivý smích.

„To nám jako chceš říct, že už nejsme žádní mladí kluci, jo?“ zapištěl pobaveně malý hrobník.

„Možná sis toho nevšiml, Ragli, ale vlasy ti zešedivěly už před pěknými pár lety,“ zašeptal Tichý oheň. „Teda alespoň ty, co ti ještě nestihly vypadat...“

Mužík s krysím obličejem po něm hrozivě zakoulel očima a podrbal se na skráních, kde mu rostly poslední zbytky porostu hlavy.

„Tak na co ještě čekáme? Jdeme mládnout!“ zařval vlasatý hrobník a jeho slina vykouzčila ve vzduchu oblouček popírající všechny fyzikální i jiné zákony.

* * *

Dveře První asterionské cestovní kanceláře se rozletěly a dovnitř vkráčela podivná skupina postav. Pět starců a uhrovatý mladík s miminem v náruči.

Zvonek chvíli bláznivě cinkal, než ho jeden z příchozích, dlouhán s hřívou umaštěných vlasů přes obličej, strhl ze zdi a zahodil na ulici.

„Co-co to má znamenat?“ vyskočil vyděšený Burbura ze židle.

Zrcátko, v němž právě obdivoval bělostně napudrovanou tvář, skončilo ve střepech na podlaze.

„Klid, ty nádhro,“ zašklebil se na něho mužík s krysím obličejem.

Chvíli popotahoval nosem, koutky úst mu podivně cukaly a očima tékal z jednoho rohu místnosti do druhého.

„Hele, Mixbroš, dej mi ještě čuchnout,“ řekl posléze starci s šedou vrásčitou tváří.

Ten zalovil v kapse a s odporem mu přiložil k nosu zažloutlou ponožku.

„Ale fůj,“ zapištěl zhnusený Burbura a přikryl si dlaní ústa.

„Neječ, nádhero, nebo ti přistřihnu fazónu,“ zahulákal muž s dlouhými vlasy přes obličej.

V rukou držel nebezpečně vyhlížející motyku na dlouhé násadě, kterou místy pokrývala zaschlá zemina. O Burburu se pokoušely mdloby při pouhé představě, že by mu chtěl tímhle podivným nástrojem upravit jeho pracně vytvořený účes.

„Byla tu,“ konstatoval spokojeně krysí mužík, zatímco ten s šedou pokožkou štitivě uklízel ponožku zpátky do kapsy.

„Majitel je na cestách. Jestli máte stížnost, račte přijít jindy, vážení pánové,“ snažil se Burbura zbavit nepřijemných zákazníků.

„Žádná stížnost, maškaro,“ zavrčel jednooký silák. „Hledáme ženskou, kterou tady kamarád Ragli vyčmuchal až sem.“

„Vyčmuchal?“ divil se Burbura.

„Jo, podle její fusekle,“ zašklebil se malý mužík. „Vzpomínej, krasavče, nebyla tu ženská, co si říká Vjerka?“

Sekretář První asterionské cestovní kanceláře chvíli marně pátral v paměti. Pak se mu vybavila podivná dvojice, která tu dnes za ním byla. Stařec a skřítek. Taky se ho ptali na nějakou Vjerku a on ji pak našel v záznamech jako Digaru z Krviny.

„Digara z Krviny, tak si říkala. Ale to už jsem povídal těm pánům, co tu byli před vámi...“

„Jací pánové?“ skočil mu do řeči ten s ponožkou v kapse a v jeho obličejí se objevilo několik nových vrásek.

„Jeden byl skřítek, takový malý, s copem,“ vzpomínal Burbura. „A druhý...“

„Hubený stařec, telepat,“ skočil mu do řeči vrásčitý muž s šedou tváří.

Třásl se mu ruce a z jeho hlasu byla cítit obava.

„Ano, přesně tak,“ pleskl se Burubura do čela.

Jak jen na ně mohl zapomenout? Vždyť ho pořádně vyděsili, i když tihle návštěvníci byli mnohem horší. Sekretář cestovní kanceláře byl zvyklý na nespokojené klienty, ovšem tohle bylo moc. Co tomu řeknou jeho nervy? Takhle se mu ještě udělají vrásky, fuj! Možná by měl začít uvažovat o změně zaměstnání. Najít si něco klidného, příjemné prostředí...

„Kdy tu ti chlápci byli?“ vytrhl ho ze zamyšlení mužík s tváří krysy.

„Může to být tak pět hodin,“ počítal Burbura na prstech levé ruky. „Jestli cestovali za paní Digarou, nebo Vjerkou, jak jí říkáte vy, tak už budou zajisté na cestě.“

Starci na sebe významně pohlédli, a potom se jako jeden muž obrátili ke dveřím. Mladík s dítětem v náruči je mlčky následoval.

„A co zvonek? Koukejte ho vrátit!“ křikl za nimi Burbura.

Vzápětí něco přilétlo z ulice a se zacinkáním to udeřilo sekretáře do hlavy.

„Dám výpověď!“ naříkal, zatímco si hladil čerstvou bouli.

CESTA ZAČÍNÁ

A tak jsme se vydali na cestu... cestu za smrtí. Ale to tehdy ještě nikdo z nás netušil.

Několik dní jsme se plavili po Královský řece. Moje maličkost a tři staří partáci ze hřbitova. Taky mladej Arts s velkým pytle, starej mistr nekromant a samozřejmě náš malej Smrtáček.

Cesta to byla celkem příjemná. Večery s flaškou rumu v jedny ruce a pečenou rybou v tý druhý. Kapitán Rubruk se ukázal jako dobrej hostitel a jeho chlapi uměli tvrdit partu.

Dobrá cesta, až na ty komáry. Jsou to pěkní neřádi. Hlavně v noci, když chce jeden spát. To se pak musíte fakt hodně nalejt kořalkou, aby to ty krvežíznivý mrchy odpuzovalo...

Začátek Ragliho deníku

„Ty prachy jsem si šetřil na stará kolena!“ protestoval Tichý oheň. „Chtěl jsem si jednou zajet do Ďolíčku v Rilundu a pořádně to tam roztočit!“

„Seš ještě pořád dost mladej! Budeš mít móře času na to, abys našetřil spoustu nových chechtáků,“ řehňal se Uřvanej chlíst.

Ragli právě domlouval s kapitánem lodi cenu, za kterou by je dopravil do Dunrileanu.

„Povídám, sedm chlapů a jedno děcko,“ dohadoval se statným lodníkem, jenž měl na pravé tváři vytetovanou kotvu.

„Seš blázen!“ vrtěl nechápavě hlavou kapitán Rubruk. „Vidím tu šest chlapů a mimino,“ počítal znovu pasažéry. „Kde máš toho sedmýho?“

Kromě Ragliho tu byli ještě další tři hrobníci, z nichž jeden držel v náruči nemluvně. Potom stařec se svažetelou šedou tváří a uhrovatý mladík s velkým pytlem přes rameno.

„Ať počítám, jak počítám, je tu jenom šest chlapů a to škvrně,“ mračil se Rubruk. „Děláš si snad ze mě legraci?“

„Dobrá, zaplatím ti tedy jen za sedm chlapů, a ty nám dáš slevu na děcko,“ navrhl nakonec Ragli.

„Seš fakt blázen!“ povzdychl si kapitán. „Ale sou to nakonec tvý prachy. A když je dáváš, já je rád vemu,“ souhlasil. „Jo, a co ty motyky? Nerad vidim na svý lodi zbraně.“

Podezřívavě si prohlížel velký krumpáč na zádech Jednookého ruma i motyky, které měli zavěšené přes ramena jeho druhové. Vypadaly nebezpečně. Zvlášt' ta, která patřila Tichému ohni. Tam, kde končila násada, začínal nebezpečně vyhlížející bodec.

„To je, ehm, pracovní náčiní,“ zazubil se na něj Ragli. „Dyt' sme hrobníci,“ dodal na vysvětlenou.

Podezřívavý výraz ve tváři kapitána Rubruka se změnil v překvapení a následný úlek.

„Hrobníci... hrobaři na cestách?“ vykoktal ze sebe.

„Jo, tak nějak,“ usmál se Ragli. „Jedem si udělat takovou malou dovolenou. Za sluníčkem, k moři, prohřát si trochu starý kosti. Na hřbitově bejvá pěkně vlhko, to živejm ku zdraví moc nesevdčí.“

Rubruk zavrtěl hlavou, ale na víc se raději neptal. Dostal zaplaceno, a to mu stačilo.

„Hejbněte se, chlapi!“ pobízeli se smíchem Ragli ostatní. „Čeká nás dovolená!“

Dědkové ze hřbitova na sebe významně pohlédli, a pak vykročili přes lávku spojující břeh s lodí jménem Svobodná.

...

Cítím nebezpečí. Naše mise je v ohrožení.

Si-fo ustal v meditaci a obdivně vzhlédl ke svému mistrovi. Ten už dvě hodiny stál v rohu kajuty s rukama založenýma na prsou. Hleděl skrz zamřížované okno někam hluboko do noci a viděl tam svým vnitřním zrakem věci, o nichž se skřítkovi ani nesnilo.

„Být jistý si, mistře můj?“ zapištěl tenkým hláskem.

Si-fo seděl na zkřížených nohou, dlaně položené na kolenu. Pod sebou měl tvrdou postel bez matrace. Shodil ji na zem, aby se zbavil té trochy pohodlí, kterou mu nabízela. Tak mu velela neúprosná pravidla nekromantů z frakce Vládců myslí. Jen díky dostatečné sebekázni a přísnošti vůči sobě samému mohl dosáhnout vnitřního řádu a dokonalosti v chaotickém světě. Toužil po stejně silné vůli, jakou měl jeho učitel. Bezchybná vůle, to byla nejmocnější zbraň, jakou mohl Vládce myslí mít.

Ano. Jsem si tím naprosto jistý. Ten ničemný Mixbroš je nám v patách. A není sám. Vidím loď, je blízko. Jestli něco nepodnikneme, dostihne nás.

Tichý hlas projel skřítkovou myslí jako ostrý záblesk. Mistr Torb se dorozumíval s okolním světem výhradně telepaticky. Ty, kteří na něco podobného nebyli zvyklí, tím většinou pořádně vyděsil.

Skřítek Si-fo ještě neovládal telepatii tak dobře jako jeho učitel, proto s ním raději většinou hovořil nahlas. Trochu se za to styděl. Mistru Torbovi to muselo určitě připadat trapné.

„Co udělat máme?“ zeptal se Si-fo. „Ón zradit nás, oškli-vák, a Vjérka číšu ukrádlá pak. Potréstat ho, mistře můj?“

Zaplatí za zradu, které se dopustil! Je blízko. Pošlu tě za ním. Zabiješ ho! Ale buď opatrný. Cítím velké nebezpečí!

Si-fo souhlasně přikývl a máchl před sebou rukama. S nohama stále ještě zkrříženými pod sebou se vymrštil z postele, ve vzduchu je hbitě narovnal a měkce dopadl na chodidla obutá v sandálech.

Jdi a zabij!

Mistr Torb se k němu otočil čelem a položil skřítkovi dlaně na ramena. Vzduch se zavlnil a Si-fo zmizel.

* * *

Mixbroš se převaloval na lůžku. Nemohl usnout. V kajutě bylo dusno a několik velkých komárů si našlo cestu i přes síť moskytiéry.

Trápilo ho příliš mnoho starostí na to, aby si mohl dopřát klidný spánek. Místo toho naslouchal, jak vlny Královské řeky narážejí do boku lodi. Šplouchání vody a vrzání dřeva uklidňovalo rozbouřenou mysl starého muže. Pohlédl k protější stěně kajuty, kde spal Arts.

Mladík spokojeně oddechoval a tiše chrápal. Podle úsměvu se mu určitě zdálo něco pěkného.

Mixbroš zabručel a zamlaskal. Kdyby se ten kluk nezbláznil a nedal se do učení k dědkům ze hřbitova, nic zlého by se nestalo.

Dál by se mohl nerušeně věnovat svému bádání a studiu tajemství života. Třeba by našel způsob, jak oklamat stáří a prodloužit si život. Věčné mládí, ach...

Mixbroš si povzdechl. Cítil, že stárne. Rozčilovalo ho, že s tím nemůže nic dělat. Mysl matněla, tělo ochabovalo. Každý den jej stál více a více sil.

Život a smrt, koloběh života... byla to past. A on z ní chtěl ven. Kvůli tomu se kdysi vydal na cestu nekromancie. Už mu nezbývalo mnoho času...

Kdyby se aspoň tak přiblížle neusmíval, pomyslel si, když Arts nereagoval ani na další zamlaskání. No počkej, zašklebil se zlověstně.

Stařec se vydal plíživým krokem k Artsovu lůžku. Chystal se z něj strhnout moskytiéru.

Uvidíme, jestli budeš chrápat, až tě začnou štípat komáři, zazubil se.

Už natahoval ruku po síti, když si všiml malého uzlíku ležícího vedle mladíka. Spolu s ním tam spalo nemluvně, které dědkové kdoví proč vláčeli s sebou. Mělo oči otevřené dokořán a vesele se na nekromanta usmívalo.

Artsi, jak si jen mohl takhle klesnout? zavrtěl Mixbroš nechápavě hlavou. Nejen, že jsi zahodil kariéru a poctivé řemeslo vyměnil za kopání hrobů, ty těm bláznům ještě děláš chůvu...

Děcko polekaně zamrkalo a upřelo pohled za starcova záda. Mixbroš se rychle otočil. Jako přízrak tam stála malá postava. Skřítek s copem. Jeden z dvojice hostů, co se u něj před několika dny ubytovali a přinesli tu prokletou Vievenou číši...

„Tý, hnusák zrádcák!“ zasyčel skřítek a v ruce se mu zaleskla dýka s úzkou čepelí.

Mixbroš před sebou zkřížil ruce v chabém pokusu o obranu. Ustoupil dozadu, kde byla postel. Zakopl o ni a spadl přímo na Artse. Zamotal se přitom do ochranné sítě jako moucha lapená v pavučině. Smrtáček propukl v hlasitý pláč.

„Co se děje?“ vyjekl Arts, zatímco se ze sebe snažil setřást obří zámotek.

„Vražda! Chtějí mě zabít!“ křičel Mixbroš a mrskal sebou po posteli.

Málem by chlapečka zalehl, ale ten se najednou vznesl a začal levitovat u stropu kajuty. Pod ním opalizovala rudě žhnoucí postava.

Skřítek, který se už chystal nekromantovi zasadit smrtelnou ránu, strnul. Zíral na poletující děcko i ohnivý přízrak s otevřenými ústy. Úplně ho to vyvedlo z rovnováhy.

„Smrtáčku, tos udělal ty?“ zašeptala bytost.

Skřítek se vzpamatoval a upřel na přízrak všechnu pozornost. Z Umrlčího království byl zvyklý na lecjaké příšery, Vládci myslí se cvičili v jejich krocení.

Stvoření před ním bylo duch, to skřítek poznal hned. Snažil se zlomit jeho vůli. Kdyby se to podařilo, získal by dobrého služebníka. Z nepřítele by se rázem stal spojenec.

Skřítek zapištěl zlostí. Emoce se mu vymykaly zpod kontroly, kterou si nad nimi dlouhé roky tak pracně budoval. Na čele se mu perlily kapičky potu. Nešlo to! Duch byl příliš silný. Kde se tu jenom vzal? Mistr říkal, že cítí nebezpečí...

Ozvala se rána, dveře kajuty se rozletěly na kusy. Jako uragán dovnitř vtrhl Jednooký rum.

„Smrtáčku!“ zařval a polekaně se rozhlížel okolo sebe.

Když zjistil, že je dítě mimo dosah nebezpečí, upřel zdravé oko na skřítčího zabijáka. Kdyby mohl, vraždil by pohledem. Potěžkal svůj věrný krumpáč a zlověstně se zašklebil.

„Co to tu máme za červa? Rozseknu tě vejpůl, ty malej hajzle!“

Rozmáchl se k úderu, ale skřítek byl rychlejší. Krumpáč dopadl do prázdna. Mužik se jedním skokem přemístil na opačnou stranu kajuty.

Vytáhl cosi z kapsy dlouhé košile a mrštil tím o zem. Za-praskalo to, místnost zahalily jiskry a dým.

* * *

„Smrtáčku můj malej, nestalo se ti nic?“ opakoval starostlivě jednooký hrobník neustále dokola.

Seděl se svými druhy na palubě Svobodné a dítě mu spokojeně vrnělo na klíně.

„Chtěl mě zabít! Málem se mu to povedlo!“ naříkal mistr Mixbroš.

„Poděkuj malýmu, to on tě svým křikem zachránil,“ podotkl Ragli. „A taky duchovi. Pořád nechápe, jak dokázal to děcko zvednout. Byl překvapenější víc, než ten mrňavej vrahoun, když začal Smrťáček lítat.“

„Jo, nebejt křiku malýho, tak se nalejváme klidně dál a z tebe je teď krmení pro ryby,“ zavrčel Uřvaněj chlíst. „Zkazils nám chlastačku!“ pronesl zklamaně a vyslal slinu obloukem přes hrazení lodi.

„Kapitán Rubruk nechal prohledat loď skrz naskrz, ale po útočnickovi není nikde ani stopy,“ řekl Arts, který až dosud seděl mlčky stranou.

„Určitě nebude daleko. Ten skřítek byl učedník, nedokáže se sám přenášet na velké vzdálenosti,“ mračil se Mixbroš. „Vrátil se ke svému mistrovi. Hádám, že ten bude o dost nebezpečnější. Co si teď jenom počnu?“

„Jak mohli vědět, že je Mixbroš na týchle lodi?“ zeptal se mezitím Ragli Tichého ohně. „Dokážeš nějak rozpoznat, až to budou příště zkoušet zas?“

„Nevím,“ zašeptal zrzavý hrobník. „Mixbroš má pravdu, ten starý bude dost silný.“

„Umí čáry, který nejsou z mýho fochu,“ přidal se Uřvaněj chlíst z plna plic.

„Já chci odsud pryč!“ vykřikl vyděšený Mixbroš. „Nezůstánu tady už ani chvíli!“

„Tak si vystup,“ zasmál se Uřvaněj chlíst a pohodil vlasatou hlavou směrem přes palubu.

Starý nekromant se na něho zamračil a zaskřípal zuby.

„Už zítra ráno budeme v Dunrileanu. Poptáme se tam po tý tvojí Vjerce,“ pravil Ragli. „Dneska můžeš spát s námi, jestli se bojíš.“

Mixbroš si zachmuřeně prohlížel hrobníky, jednoho po druhém. Potom se podíval na Smrtáčka. Cucal palec Jednookého ruma a spokojeně kolem sebe rozhazoval ručkama. Vypadal tak bezbranně.

Nekromant si vybavil dítě levitující u stropu a ohnivého ducha pod ním. Otrásl se při té vzpomínce. Společná noc s dědky ze hřbitova mu najednou nepřišla zas tak strašná. Nechtěl si to přiznat, ale ten mrňous ho z nějakého důvodu děsil mnohem víc...